

Orsovai Hírlap

TARSADALMI HETILAP.

AZ ORSOVAI MAGYAR KÖZMŰVELŐDÉSI EGYESÜLET HIVATALOS KÖZLÖNYE.

Szerkesztőség: Korona-út 291.
Kiadóhivatal: Handl József könyvnyomdája.
Megjelenik minden csütörtökön.

Szerkesztő és laptulajdonos:
MIHALIK SÁNDOR.

Előfizetési árak:
Egész évre: 8 korona Negyed évre 2 korona.
Fél évre: 4 „ „ Egyes szám 20 fillér.
Hirdetéseket fölvesz a kiadóhivatal.
Nyílttér soronként 30 fillér.

Március idusa.

Széles e hazában ünnepelték tegnap ama nagy és dicső napnak, március idusának, magasztos emlékét. A szellő szárnyai vitték a nagy rónaságon át, az erdős bércek visszhangozzák a szabadság, egyenlőség és testvériség hatalmas eszméit.

Az éltető tavasz alkalmával a természettel egyidejűleg ébredt újjá a magyar nemzet is. Mintha csak a kettő között szerves összefüggés volna, verte le március idusán a nemzet a súlyos bilineseket, melyek őt szabad fejlődésében gátolák, épügy miként az ifjú tavasz éltet fakasztó napsugárral győzi le a hideg zsarnokságát.

Nem lehet célunk itt ama dicső nap hatalmas vívmányainak fejtegetése, de nem is szükséges. Hiszen minden magyar kebelbe úgyis mélyen és kitörölhetlenül bevésve azok a magasztos eszmék, melyekkel március tizenötödike ajándékozott meg bennünket, de igenis évfordulója e nagy napnak méltán gondolkodóba ejt bennünket a fölött, ha vajjon azon drága kincseket, melyek elengedetlenül szükségesek ahhoz, hogy egy nemzet nagygyá és hatalmassá váljék: a szabadságot, egyenlőséget és testvériséget, e legmagasztosabb szentháromságot, tényleg birjuk-e úgy, mint kellene.

Nemzetünk nagyjai kivívták a szent jogokat és vérrel megpecsételve adták örökbe az utódoknak. Megőriztük-e hát a drága örökséget, nem engedték-e kicsikarni kezünkől azt, amit megtar-

tani nemcsak, de növelni és fejleszteni legszebb és legszentebb kötelességünket képezi? Jaj az utódoknak, ha koresokká lőnek és méltatlanok a nagy elődökhöz!

Az általános örömmámorban, melyet az okozott, hogy szabaddá lón a szó, a gondolat, egyenlővé a pór és a nemes, testvérré a honnak minden hű fia, ötvenhét évvel ezelőtt az volt a nemzet rendíthetetlen meggyőződése, hogy a szabadság, egyenlőség és testvériség felszentelt temploma szikla-szilárd talajra van építve; nincs az a hatalom, nincs az a vihar, a fergeteg, nincs a tengernek az az erős árja, mely a templomot megingathassa, talaját alámossassa.

És mit tapasztalunk, ha ezek fölött elmélkedünk?

Szomorúságot. Azt a szomorúságot, mely el kell, hogy töltse sziveinket, midőn észrevesszük, hogy hiú ábránd, köd gyanánt szétfoszló látomány csupán, mit kézzel fogható valóságnak hittünk. Mert, ha nem is mondhatjuk ma még, hogy az imádott szentháromság hovatovább üres szólamná törpül s nélkülöz minden komolyabb tartalmat, mindenesetre annyit legalább is meg kell engedniünk, ha önmagunkat ámitani nem akarjuk, hogy nem úgy van, mint lenni kellene és főleg, hogy nem bízhatunk feltétlenül abban, hogy a közszabadság az igaz értelemben vett egyenlőség, a valódi, egybeforró testvériség minden időre biztosítva van akár a mi részünkre, de különösen utódaink számára.

Mindig és mindig, újra és újra előtör és előfog törni a törekvés, hogy e drága kincseket kicsikarja a nemzet kezéből,

megfossza attól, amit nehéz és súlyos küzdelmek, drága honfivér árán magának megszerzett.

Avagy van-e ma ma is igazi szabadság?! Szabad vajjon a szó, a gondolat úgy, miként azt ama nagyok 57 évvel ezelőtt gondolták, álmodták? Van-e igazi egyenlőség? Egyenlők vagyunk vajjon olyan értelemben, mint amiképen az ama nagy napon képzelte? Es van-e olyan naiv lélek, ki elhiszi, hogy mindannyian testvérek vagyunk s egymás irányában testvéreleg érzünk?

Csak végig kell nézni a mai társadalmon, hogyan szakad széjjel kasztokra; minő féltékenységgel öröklik egy-egy osztály a fölött, hogy Isten ments! közéje ne keveredjék oly elem, mely szerinte nem közéje való! Az arisztokrata lenézi a középosztályt, chinai falat emel maga köré, hogy illetéktelen elem azon belül ne kerülhessen; a munkás pedig pária, mely igavonó állat számba megy!

Óh! éppenséggel nincsenek ma megvalósítva a márciusi nagy eszmék; megvan a programon, de annak megvalósításához hajh! mi sok még a teendő!

Szebben és magasztosabban meg nem ünnepelhetjük a nagy napot, mintha fontolóra vesszük mindazt, ami a bajon segíthet, minden erőnket és képességeinket latba vetjük, hogy a fáradságot, munkát nem kimélve, tartalmat adjunk a szólamoknak, hogy igazán felvirradjon a szabadság, egyenlőség és testvériség egyedül boldogító korszaka.

TÁRCA.

Ki mondja meg?*

Ki mondja meg, ki mondja meg nekem,
Szabad lesz-e teljesen nemzetem?
Ki látja már egy szebb kor hajnalát,
Ki hallja már a szebb jövő dalát?

Ki sejti, hogy közel e már a nap,
Melyben fölkel egy új Rákóczi had?
S ki sejti azt, ki zengi majd a dalt,
Mely fölírzza a szunnyadó magyart!

Ki hallja már Petőfi lángdalát,
Ki látja már Kossuth honvéhadát?
S ki tudja, hogy a harc ha véget ér,
Kinek jut majd a győzelmi babér? —

Hollósi Ödön.

Kossuth.*

„Kossuth Lajos azt üzenté“
Ézernyolcszáznegyvennyolcban,
Hogy a magyar fegyvert fogjon
Mert a haza veszélyben van!

*) Mutatvány a szerzőnek „Mulandóság“ című kötetéből. A kik szeretik a törekvő ifjúság küzdelmét és igyekezetét pártolni, megrendelhetik a könyvet a szerzőnél (színház) fizetve 1 kor-ért, kötve 2 kor-ért.

„Elfogyott a regimentje“
A sok véres hősi csatán.
És elveszett az édes hon,
Világosnak gyász piacán!

„Ha még egyszer azt üzeni“
Értünk küzdő fia által,
Itt az idő szabadságért,
Sikra szállni az osztrákkal!

„Mindnyájunknak el kell menni“
Harcolni a nép jogáért,
Úgy mint akkor negyvennyolcban
Hazáért és szabadságért!

Hollósi Ödön.

Petőfi!

— Március 15. —

Itta: Hollósi Ödön.

Megdicsőült lélek!
Magyart talprakeltő glóriás tüne-
mény! dalos csalogányunk, csillagunk
Petőfi!

Tekints le reánk menybéli hazádból,
tekints le a végtelenség, a lét titokzatos
honából, tekints le a megdicsőült lelkek
ragyogó égi világából, ó tekints le re-
ánk e szent napon!

Megdicsőült lélek!

Jelenj meg e nagy nemzeti ünnepen
minden magyar szívében! Jelenj meg
mindenütt, a hol magyar szellő lengeti
hazánk szent három színű lobogóját, mely
alatt győznünk jövendöltetett, s a mely
alatt a te csodás dalod ereje névtelen
félisteneket teremtett!

Megdicsőült lélek!

Suhanj végig e vértől ázott földön,
ragadd fel az elejtett szabadság zászló-
ját, kiáltd még egyszer a nép fülébe,
lelkeket felrázó menydörgető hangon,
azt a dalt, azt a szent imát, melynek
hangjaira újra kaszát-kapát ragad a nép,
hogy visszaváltsa elrablott szabadságát,
melyet elrabolt egykor a gaz armány!

Ó, hallottunk mi már dalt, szépet,
gyönyörűt, hallottunk mi már csalogány-
szötte éneket, mely lágyan esendült hold-
fényes éjeken; hallottunk mi már dalt,
dicsőt, lelkeset, mely mint az orkán kor-
bácsolta fel az alvó nép százazreit, hallot-
tunk mi már dalt, de olyan lelkeset,
olyan dicsőt mint a „Talpra magyar!“
nem hallottunk soha!

Megdicsőült lélek!

Meggyújtjuk szerény körünkben az
emlékezés lobogó fáklyáját, hogy bevilá-

Az első segélynyújtásról.

Irta s 1905. január 15-én
felolvasta: dr. Nagy Sándor.
— Folytatás —

Ennek a legegyszerűbb s legeleántásabb példáját látjuk a színházak égésénél, a hol a legkisebb azok száma, a kik megégnének, hanem a legtöbbnek csontja török, nagyon sokan agyontapostatnak, megfojtatnak, stb. mindezt azért, mert az emberek a fejüket vesztik, s képtelenek higadtan cselekedni. —

De nézzük, hogy melyek — azok az esetek, amikor az első segélynyújtásra leginkább szükség van. Ilyen az ájulás, vagyis midőn bizonyos külső behatások (rossz levegő, vérzés) vagy betegségek (vérszegénység, idegesség) vagy vérbőség, folyton öntudatvesztés áll elő.

Némely esetben az agyvérsegyen-sége folytán, más esetben az agy vérbősége folytán áll elő tehát az önkívületi állapot. Ha tehát valaki elájul s az arca nagyon halvány, úgy azt felülletni, tehát a fejét magasabbra helyezni nem szabad, hanem ellenkezőleg olyan helyzetbe kell hozni, hogy a feje csüngjön vagy legalább mélyebben legyen teste egyéb részeinél. Ha az elájultnak arca vörös, tehát vérbő, úgy igyekezzünk fejét emelni, magasabbra helyezni, mint a test többi részei, miután a hideg a testeket összehúzza fejére, jeges, hideg borogatást rakunk a mint az kéznél van. Természetes hogy mindkét esetben igyekezzünk a bajba jutottat fölösleges és szorító ruháitól megszabadítani, de oly módon, hogy azt érzelmeiben ne sértsük, mert különben nem az óhajtott célt érjük el vele, mert a vérszegénységi ájulásból felocsúdik ugyan, de tudatára ébredvén a helyzetének, bele esik a másikba, a vérbőségi ájulásba. A régebben oly gyakran előjövő ájulás szoros fűzés folytán — hála a modern áramlatnak — mind ritkább manapság már, hanem e helyett egyéb okai az ájulásnak divatosak, s ha elájul valaki azért, mert

gitsa nekünk azt az utat, melyen haladnunk kell a te megálmodott szent célod felé, a melynek neve: világszabadság!

Sorakozunk a szabadság szent lobogója alá, készülünk egy nagy napra, egy új március idusára, melynek el kell jönni, kell! mert „nem lehet, hogy annyi szív hiába onta vért“, mert „nem lehet, hogy ész, erő és oly szent akarat, hiába sorvadozzanak egy átoksúly alatt“

Nekünk jutott az a szent feladat, hogy a te megálmodott dicső eszmédet valóra váltsuk, ránk maradt drága örökül az a dicső eszme, melyért feláldoztad szerelmedet és életedet!

Megdicsőült lélek!

Szent fogadást teszünk ez ünnepélyes órában, hogy hívek maradunk dicső eszmédhez. Esküszünk a villámos égben itélő nagyisten nevére, hogy „rabok tovább nem leszünk, nem leszünk!“

Megdicsőült lélek!

Imába foglaljuk drága emlékedet, bizunk benned mint a megváltóban, hogy majd fogsz üzeni, ha itt lesz az óra, hogy lerohassuk egyszer még neked legszentebb tartozásunkat, melyet kores utód állíthat a legszentebbnek, a legnagyobbaknak, a legdicsőbbnek! Bizunk benne, hogy „lesz még egyszer ünnep a világon!“

Magyarok istene!

Hallgasd meg hű magyar néped esdő fohását, s add meg e szegény, a multért annyiszor megbűnhődött népnek azt a szebb és boldogabb jövődöt!

egy báli ruhára volna szüksége, úgy azt hiszem fölösleges azt megmagyaráznom, hogy kell itt az első segélyt nyújtani.

Egy másik gyakran előjövő és segélyre szoruló állapot a megégés. Ez, a mint tudják, nagyon sokféle módon támadhat, de bárhogyan támadjon is, úgy keletkezik, hogy a test bőrre ható nagy meleg, mint minden egyebet, úgy a test bőrnek véredényeit, — az ereket kitágítja, a bőr tágult ereiben rögtönösen sok vér gyűlik meg s piros lesz a bőr — gyulladt lesz. Ha nagyobb volt az égés, úgy az erekben lévő vérből a vizes rész átszivódik, s a bőrt hólyag alakjában felemeli. Még nagyobb égés mélyebb pusztulást, egészen az elszenesedésig okozhat. Az égett bőrrész természetesen sokkal melegebb, mint a test egyéb meg nem égett részei s ezért sokkal jobban párolog, s ez a párologás nagy fájdalmat okoz. Önkényt következik ezekből a segély módja a megégésnél. A nagyon kitégült s vértelt bőrt összehúzásra kell birni, a fájdalmat okozó párologást pedig be kell szüntetni. Mi húzza össze a testeket? A hideg. S mi szünteti meg a párologást? Minden sűrűbb anyag, mely az égett bőrrésztet bevonja s így párologni nem engedi. Bekenjük tehát a párologó bőrt olajjal, s erre egy hideg borogatást teszünk, s minél gyakrabban változtatjuk azt, hogy meg ne melegedjék, lehetőleg állandóan hideg maradjon. Miután azonban olaj nem mindig van kéznél, megelégedhetünk az orvosi segély érkeztéig a jeges vagy a hideg borogatás alkalmazásával is. Ez is szünteti a párologást mert a levegőből elzárja az égett részt s fájdalmat is csillapít. Nagyon gyakori dolog, hogy megégett testrészekre — nem lévén más kéznél, hideg sarat, vagy agyagot kennek. Első tekintetre észszerűnek tetszik ez eljárás, mert a sár vagy agyag, sűrű is, hideg is, egyesíti tehát látszólag magában a hideg borogatás s az olaj tulajdonságait; de ez a haszon csak látszólagos, mert eltekintve attól hogy a sár sok minden fertőző dolgot hord magában a nagyon kitégült bőr nyílásokba behatol, beszárad s a bőrt összehúzódnak nem engedi, s a gyógyulási időt nagyon kinyújtja.

[Folytatjuk].

Színház.

F. hó 9-én mutatkozott be Kúnhegyi színtársulata a „Svihárok“ című operettel. Ez első előadásról csupán annyi megjegyezni valónk van, hogy a szereplők játékán és énekén meglátszott az utazás fáradalma, úgyszintén az is, hogy nem szoktak hozzá a színpad méreteihez. Egyébként pedig kiemelendőnek tartjuk *Sátori Paulát* és *Bérczit*; az előbbi csinos alakjával, elegáns toilettejeivel és pompás táncával azonnal megnyerte a közönség rokonszenvét. Bérczi ügyes és diszkrét komikusnak látszik.

A második előadás 10-én volt, a midőn *Durand és Durand* cz. francia vígjátékot adták. Ez előadás sikerültebb volt az elsőnél, a mennyiben a szereplők, s köztük első sorban az igazgató, a „kellemes após“ szerepében, mindvégig derűltégekben tartották a közönséget.

Szombaton *Casanova* került színre. E gyönyörű zenéjű operette egészen

hazai termék s mindenesetre szolgálatot tett az igazgató közönségünknek, hogy e darabbal megismertette. A szereplők közül *Sátori, Tarján* és *Árnyai* mindent elkövettek, hogy a darab szépségeit érvényre emeljék, melyben különben a zenekar is buzgon segédkezett precíz játékával. A közönség a jó előadás felett való megelégedését többszörösen viharos tapsal- és két számnak a megisméltetésével fejezte ki.

Vasárnap a „*Postásfiú és huga*“ című bohózat ment, a mely különben valami Buchbinder nevű német szerző, (hogy ne mondjuk ifjúkori) bűne. A darab teljesen vasárnapi igények és izlés szerint készült; ettől eltekintve pedig magyar nyelvre való átültetése sem mondható valami szerencsésnek, ámbár meglehet, hogy nekünk magunknak nincs érzékünk a vaskos német humor iránt, annyi azonban bizonyos, hogy daczára a szereplők néhol igenis tulságos igyekezetének, e darabot nem tekinthetjük valami sikerült requisitionak.

Itt megjegyezzük, hogy vasárnap délután népies illetve ifjusági előadás volt. *Peleskei notárius* került színre, mely a házat egészen megtöltötte jobbára ifjúsággal, akik igazi odaadással szemlélték a peleskei notárius kalandjait. A színészek kivétel nélkül iparkodtak az ifjuság lelkes hangulatát emelni, érezték, hogy most missziót teljesítenek, török az ugart, készítik elő a jövőt utódjaik részére, hogy több és melegebb támogatásban legyen részük, mint van ma nekik.

Hétfőn *Bob herceg*-et adták bérlet-szünetben, félhelyárral. Az előadás egyike volt a legjobbaknak. A csimszerep személyesítője *Sátori Paula*, kinek úgy látszik Bob kedvenc szerepe, ügyes játékával ismét beigazolta, hogy a közönség méltán tünteti ki rokonszenvével, a mennyiben *Sátori k. a.* valóban kedves és temperamentumus színész.

Kedden Bisson kitűnő vigjátéka, az *Idéges nők* került színre és pedig hozzá tehetjük, hogy igen jó, összevágó előadásban. A szereplők egytől egyig igyekeztek a darabban megnyilvánuló hamisítatlan francia esprit és humort érvényre juttatni. A mi legelső sorban sikerült Kúnhegyi igazgatónak, ki a cukrász szerepében, a francia nyárspolgárok kiváló személyesítőjeként mutatta be magát. Kivüle még igen ügyesek voltak *Tarnai Lidia, Bajor Berta, Szücs Irén* és *Hollósi Ödön*.

HIREK.

Március 15-dike Orsován. A mag elvedődött, a mag kikelt! Nincs már olyan számottevő helye e hazának, ahol március 15-dikén ünneplő ruhát ne öltenének, ahol a magyar trikolor nem lengene, s az elme ne gondolkodnék a régi időkről, magyar dicsőségről, ahol nem álmodoznának egy nagy független Magyarországról.

Ki merte volna remélni, hogy az alig 3 évtized előtt idegen járom alatt nyögött idegen szellemű határörvidéken oly lelkesen ünnepeljék a magyar állam-eszmét, mint ma. Megünneplik fényesen, lelkesen, s úgyszólván az egész nap ünnepléssel telik be.

Reggel 7 órakor három mozsárlövés hirdette, hogy ünnepre ébredtünk. Komor

fellegek boríták az eget, napnyugat felől egyre tolulnak a szürke fellegek. Mintha csak az időjárás is jelképezné e hon állapotját. Mindenütt szürkeség hazánk politikai egén, sehol egy napsugárka, de ez nem aggaszt; szívünkben hordjuk a szabadság szeretét, mi tudjuk, hogy boru után majd kiderül, s napunknak: a független Magyarországnak napja előbb vagy utóbb ragyogni fog, áldást hintve a földre, s akkor . . . boldog lesz a magyar!

A nap ünneplését a magvetők kezdték el, igen, az iskola, ahol a jövőendő Magyarországot készítik elő.

Abból, amit az ünnepségen tapasztaltunk, azt következtetjük, hogy a termés jó lesz. Az igazi hazaszeretet hangzott felénk minden szóból, minden versorból. Hétszáz gyermek hallgatta a magyar nép küzdelmét, hétszáz tett fogadalmat magában, hogy nem lesz kisebb, mint azok a honvédek, akik ezrével hullottak el a szabadság küzdelmében; s a leányok megtanulnak tépést csinálni, megtanulnak hímezni, s kihimezik a lobogóra e szót: „Előre!”

Az iskolai ünnepély műsorát lapunk mult számában már közöltük. Változatlanul úgy folyt le: szépen, lelkesen. Komjáthy Sándor alkalmi beszédében az ifjuság felfogásához mértén megmagyarázta a nap jelentőségét. Tanultak abból, s gyönyörködtek benne a nagyok is, akik ez idén is megtöltötték a termet. A szavalkatok, az énekkarok magas színvonalon állottak s egyaránt lelkesítették.

Ilyen lelkes hangulatban gyűlt össze a nagy közönség a délutáni ünnepségre, melyet a Magyar Dalkör rendezett. Sajnos azonban, az esős időjárás miatt nem a szabadban, hanem az Arany Szarvas szálló nagytermében kellett azt megtartani.

A nép-ünnepély szépen, magasztosan folyt le. Ott volt képviselve Orsova minden rétege; tisztviselő, polgár, munkás; nők, gyermekek.

Az ünnepséget a Magyar Dalkör nyitotta meg a *Hymnussal*. Utána több mint $\frac{3}{4}$ órán át *Iváskovics* Szofron beszélt. Beszédében rapszodikus mozzanatokban hasonlítgatta össze a multat a jelennek, miközben a jelenlegi politikai helyzetünkre is rámutatott. A hallgatóság többször megéltjezte.

A beszéd végeztével az *Orsovai Férfidalegylet* adta elő a *Szózatot* szépen, érzéssel. A Férfi dalegyletnek ez volt első aktív szereplése a márciusi ünnepségen. A Magyar Dalkör fölkérte őket is a közreműködésre, s ők szívesen vállalkoztak erre, bebizonyítván azt, hogy az ő keblökben is magyar érzés lakik s a magyar haza iránt szeretettel vannak. Az Isten éltesse őket!

Majd Hollósi Ödön lépett elő magyar ruhában, kardosan s elszavalta a „*Talpra magyart!*” Szavalkata művészi volt, s mély hatást gyakorolt a jelen voltakra.

Mintegy refrainként a Magyar Dalkör énekekben is előadta a Nemzeti dalt, mely szintén jól sikerült. Ez után ismét Hollósi lépett a podiumra, elszavalván saját költeményét Kossuth-ról. Hollósiól mai számunkban hozunk 2 költeményt, már ez is elárulja, hogy ez ifju színművészen van költői tehetség. Igazán azonban csak a remek szavalkat hatása alatt győződünk meg erről. A hallgató-

ság hosszasan és lelkesen tapsolt az ifju művészenek. A lelkes népünnepélyt a Magyar Dalkör által előadott *Kossuthnóta* rekesztette be. Az esős idő miatt a Kossuth táblához való kivonulás elmaradt, de így is az ünnepély egészében nagyon jól sikerült.

Este a kaszinó rendezte márc. 15-diki hagyományos vacsoráját. Ez ezidén azért volt nevezetes, mert ekkor avatták föl az új Kossuth serleget, mely napokon át Scheinberger üzletének kirakatában közszemlére volt kitéve. A fölvató beszédet Komjáthy Sándor polg. isk. tanár mondotta. Az estélyen számosan vettek részt s a szépen feldíszített terem egészen megtelt urakkal.

Az estélyt a Magyar Dalkör, mely ez ünnepségre meg volt hívva s melyen tiszteletileg meg is jelent, a Hymnussal nyitotta meg. Az est folyamán előadták még a Nemzeti dalt, a Kossuth nótát, sőt később egy népdalegyveleggel s a „Bordallal is emelték a hangulatot.

Komjáthy Sándor beszéde a serleg és a létesítendő Magyar-ház körül forgott. Kívánta, hogy Kossuth szelleme lelkesítsen bennünket, hogy mentől hamarabb meg legyen majd a Kossuth-ház, s benne a Kossuth kaszinó.

Utána *Würsching* Frigyes elnök emelkedett szólásra, az egyetértést, az összetartást hangsúlyozván, a Magyar Dalkörre üritett poharat. *Kopeczek* Ferenc mint a dalkör elnöke felelt, felhíván a jelen voltakat, hogy a dalkört missziójában támogassák. — Igen szépen beszélt Foltiny Ákos, aki szónoki beszédében az iskolát éltette, mely a jövőendő Magyarországot neveli. Utána Mihalik Sándor beszélt, kifejezván azt, hogy vajha nemcsak szónokolni, lelkesedni, de tenni is tudnánk.

A vacsora, melyen közel 100-an vettek részt, igen lelkes hangulatban folyt le, s a Kossuth-serlegre 100 koronát gyűjtöttek össze.

Ime, így ünnepelte meg Orsován március 15-dikét városunk kicsinyje, nagyja, vajha a tegnapi lelkesedés szívós tettekre bírja a magyarságot!

Eljegyzés. *Kopeczek* György budapesti műépítész, *Kopeczek* Ferenc unokaöccse folyó hó 19-én vasárnap jegyet vált *Förster* Nándor ministeri tanácsos, s a szab. osztr. magy. állam vasutársaság volt vezérigazgatójának leányával. Gratulálunk!

Régi harag. Globu Krajova (Krassó Szörény megye) községben mult hó 26-án este véreben fekvő halva találták Vrankucza Jon 21 éves oda való legényét. Fején egy nagy seb tátongott. A teregovai vizsgálóbíró *dr. Oláriu* és *dr. Nagy* orvos szakértőkkel kiment a helyszínére s megállapították, hogy az elhaltat egy éles fejszével agyonvágta valaki. A gyanu egy régi haragosára esett, aki vizsgálati fogságban van.

Szegények háza. Ne mondja azt senki, hogy Orsován nem tudnak lelkesedni az emberek. Tudnak bizony, ha magasztos az eszme, melynek megvalósítása célul tűzetik ki. Ma két hatalmas eszme heviti Orsova lakosságának szívét: az egyik a „*Magyar Ház*”, a másik a „*Szegények háza*” eszméje. Az elsőben ott-hont találhatunk Orsova magyar egyesületei, tehát kulturmissziót teljesítő ház leszen, a másodikban a szegények talál-

majd menedéket, nyugalmas, csendes tűzhelyet. Egyaránt szükséges mind a kettő, egyaránt lelkesedünk mind a kettőért, s szívből kívánjuk, vajha mentől előbb állanak ez épületek!

A Szegények-háza eszméje még alig idősebb egy hónapnál, de már is oly összeggel rendelkezik, a mely méltán kelthet csodálkozást, s csak arról a lelkeségről és szeretetről tesz tanúságot, a mellyel Orsován a szegények ügye iránt viseltetünk. Persze első sorban jár az eszme felvetője: *Schäfer* Mihály. Majd minden adomány az ő keze nyomát viseli magán, Ő a rugó, aki biztat, buzdít folyton folyvást. Ime a gyarapodás: Febr. 7-dikén tétetett az alap: 1000 K. Ehhez járultak febr. 19-én 150 K; 24-én 204.90 K; a jótékony nőegylet mulatságából 150 K. *Rohrer* István adománya: 100 K; a keresk. ifjuságtól 50 K; N.N.-től 20 K; az iparszövetkezettől: 200 K, egy fogadás eredménye 200 K; Wellik Ferenc adománya 20 K; az utolsó farsangi multság tiszta jövedelméből 759.06 K, összesen van tehát 2853.96 kor.

Halálozás. Az oravicabányai polg. iskola tantestületét mély gyász érte: e hó 8-án elvesztvén egyik veterán tagját: *Bartos* József polg. isk. rajztanárt, aki életének 61-dik, buzgó tanári működésének 31-dik évében szívszélhűtésben hirtelen meghalt.

Az elhunyt nemcsak az iskolai, de a társadalmi életben is kivette a maga részét, s így főképen azt említjük meg, hogy évek óta ő volt az önkéntes tűzoltóság parancsnoka, a mely minőségében legfelsőbb királyi kintetés is érte, a mire az 1885-dik nagy tűzvész alkalmával szolgált reá. Temetése Oravica általános részvéte közepette e hó 10-dikén volt.

Hajózás. A személyhajók forgalma a Dunán a mai napon megkezdődött, nevezetesen a D.G.H.T. hajója ma d. u. 4 órakor indul Orsováról Galacra. Az M.F.T.R. hajója pedig reggel 6 órakor elment Zimony felé. A menetrend a tavalyival egyező.

Kutyájáért a Dunába. Eddig csak arról volt tudomásunk, hogy a kutya kész életét föláldozni gazdájáért, de a mult heti eset bebizonyította nekünk, hogy van ám olyan gazda is, aki viszont kész magát a kutyájáért föláldozni. Igaz is azonban, hogy nem mindennapi kutyáról van szó, hanem egy jól dresszírozott, okos állatról, amely a gazdájának még a gondolatát is kitalálja, s amelynek mutatóvanyai nem egyszer csodálkozásra ragadták a szemlélőt. Ezzel a kutyával sétálgatott * * * úr a mult héten a Dunapartján. Egyszerre azonban fogja magát a kutya, s szokása szerint a Dunába ugrik. De ez alkalommal szerencsétlenül, mert első lába beleakadt egy hajó-lánc szemébe, s nem tudott uszni. Már veszni készült a kutya, midőn gazdája megfeledekezvén az őt érhető veszedelméről, ruhástól a Dunába ugrott, s a már elalélt kutyát szerencsésen kimentette. A derék gazdának semmi baja sem történt, még csak náthát se kapott, a kutya is magához tért, sőt a vasárnap délutáni előadásban, „A Peleskei nótárius”-ban, mint a mexikói völgegy kutyája föl is lépett, s ügyes és bohókás mutatóvanyáival ugyancsak megkacagattatta az ifjuságot.

Nyilvános köszönet.

Alulírott gyászoló-család az elhunyt **Kalivoda Borbála** temetése alkalmával megnyilatkozott részvételért a magy. kir. Hajózási Hatóság összes tisztviselőinek és zuhatag kalauzainak, a M.F.T.R. valamint D.G.H.T. személyzetének és az összes jelenvoltaknak halás köszönetét nyilvánítja.

Kalivoda család.

A
GUTMANN TESTVÉREK

drenkovai kőszénbányái termelnek kitűnő minőségű **szenet** ipari célokra, különösen jó **kovács szenet**, továbbá **sajtolt szenet** (brikett) 7 kgr. súlyban, mely utóbbi gőzgépnél, kályha tüzelésnél és különösen tengelyen való szállításra kiválóan alkalmas.

MEGRENDELÉSEK

GUTMANN TESTVÉREK

BUDAPEST

V., Méréleg utca, 3. szám alatti címre intézendők.

46-52

Nincs többé iszákosság.

A csodát okozó **Cozapor**-ból egy próbára valót ingyen küldünk.

Kávéba, theába, ételbe és italba elegyíthető, s beadható anélkül, hogy az illető észrevenné.

A **COZAPOR** többet ér, mint a világ minden beszéde a mértékletességről, mert ez azon hatást idézi elő, hogy az iszákosnak a szeszital visszataszítóvá kezd válni. A **COZAPOR** csendesen és biztosan hat, a feleség, nővér avagy leány beadhatja az iszákosnak anélkül, hogy az észrevenné a javulás okát.

COZA ezer és ezer családot kibékített, s a szegénytől, becstelenségtől ezer és ezer férfit megmentett, akik azután ismét értelmes polgárokká, tevékeny kenyérkeresőkkel lettek. Számos fiatal embert a boldogsághoz vezető jó útra térített, és sok ember életét több évvel megnyújtotta.

Azon intézet, mely a valódi Cozaport bírja, azoknak, akik ezt kívánják, ingyen küld próbát. A szer ártalmatlan voltáért kezeskedünk. 4-26

INGYEN PRÓBA.

147 szám.

Vágja ki ezen szelvényt és küldje még ma az intézetnek. A levelek 20 f-es bélyeggel látandók el.

COZA INSTITUT

(Dept. 147),

62, Chancery Lane,
London W.C. (Anglia).

PÁLYÁZAT.

Alulírt pénzügyintézet a megüresedett **könyvelői állásra** pályázatot hirdetünk.

Fizetés évi 1400 korona.

Felhivatnak ennél fogva az ezen állást elnyerni óhajtó iskolai és gyakorlati szakképzettséggel bíró pályázók, hogy pályázatukat **f. hó 25-ig** az intézet igazgatóságánál annál inkább nyujtsák be, mert a később érkező pályázatok figyelembe nem fognak vétetni.

Az állást f. év április 1-én kell elfoglalni

„MEHÁDIA“

TAKARÉKPÉNZTÁR RÉSZVÉNY-TÁRSASÁG.

Március 21-én, kedden

a

Purim-estélyen

összejövétel

Schweizer-szállóban.